

Notes breus

MERCATS

Ha estat inaugurat el mercat set manal d'avicultura i ramaderia. Hom ha donat a l'acte una relativa solemnitat local. Ahir, a presència de l'Ajuntament i representacions mercantils i obreres, es feren les primeres transaccions d'aviram a la Plaça de la Llibertat. S'hi feren també els primers tractes de ramaderia, el qual mercat serà mensual.

D'un temps ençà als voltants de Reus s'han muntat diferents granges, algunes d'elles, de forta importància. És evident que el negoci que desenvolupen necessita un centre de contractació que faciliti les operacions de compra-venda dels productes. Si altra cosa no, bastaria el concorriments dels nostres grangers, per tal de poder donar l'assegurança del bon reeiximent del mercat inaugurat, pel que es refereix, quant menys, a la secció avícola. No obstant no fou, ahir, tan nombrosa com calia esperar, la concurrència d'aviram. Més contingent donà la part de ramaderia, en totes les seves seccions.

Ens plau la iniciativa del nostre Ajuntament com ens plauria de veure endegat d'una manera satisfactòria i definitiva, el mercat de les verdures per tal que no haguéssim d'assistir a l'esfondrament del mateix.

Es amb goig que saludem la fira d'aviram i ramaderia, i n'esperem positius resultats per l'economia local; però voldríem veure aportacions a la ciutat de més empena.

S'ha dit que la nostra població, per ésser centre d'una comarca agrícol, té les seves funcions limitades. No pot passar d'ésser el mercat de la comarca. No pot ambicionar res més.

Nosaltres no participem d'aquesta teoria. Creiem que no hi ha cap raó que privi a Reus de veure establertes noves indústries i maldaríem, incansablement si a la nostra mà estigués, fins a aconseguir que es vegés considerablement augmentat el cens obrer masculí, amb la qual cosa faríem innecessària la pregunta que no s'ha contestat encara de si Reus, declina o no declina.

XEIX

Catalanisme 1931

Els que per millor defensar una preponderància en la política catalana que el poble els hi arreballava motejaven a l'Esquerra Republicana de Catalunya de poc catalanista i de mal interpretadora del nostre ideal secular, hauran vist, per fi, que seguien una mala tàctica. Tot el fang que tiraren sobre els nostres dirigents; tots els insults, dictats per una malèfica gelosia, adreçats als homes representatius del nostre partit en les hores passionals de la lluita, retornen, colpadors, al seu origen en virtut del xoc amb la realitat.

Si tota la tasca realitzada, de les eleccions municipals ençà; si tots els parlaments pronunciats pels nostres cabdills; si tota la literatura inserida en els nostres periòdics no fos prou per demostrar la màxima catalanitat del nostre ideari i de la nostra actuació, el missatge de l'il·lustre president de la Generalitat En Francesc Macià, provaria fins a l'evidència que no hi ha a Catalunya ningú que ens guanyi en amor conscient i generós a la nostra terra ni en la interpretació del sentir i del voler del nostre poble en aquestes hores de ventura i d'esperança.

El missatge del President del nostre govern provisional, conté tot l'esperit, les essències més pures del catalanisme tradicional, d'aquell catalanisme representant de la Catalunya, i fins diríem de la societat, vuitcentista, i tots els neguits, totes les esperances que fan vibrar i que enardeixen els homes no ja del segle XX—puix que la civilització avança tan depressa que la història de la humanitat no pot dividir-se ja per segles, — sinó des de l'any 1931, dels homes que constitueixen la síntesi de tots els anhels de llibertat social i política i a la vegada totes les ambicions de justícia i de rehabilitació propugnats per les consciències lliures de tots els temps.

El missatge de Macià té per fonament la història, tota la nostra tradició, i per arquitectura tots els elements que li han fornint els pensadors que comenten el present i volen endegar el futur.

Parlar ara de catalanisme en la forma i en la tònica pròpia d'aquells precursors que cometeren l'audàcia mai prou ponderada de les Bases de Manresa, constituiria un error que ens valdria la repulsa dels pobles d'Europa que segueixen amb simpatia la nostra evolució. Parlar i obrar ara en el tò vuitcentista, resultaria tan ridícul i desentonat com l'escriure emprant l'ortografia que estatuiren els restauradors dels nostres Jocs Florals.

Catalunya no pot parlar en to més baix que la resta d'Espanya, ni pot quedar-se molt enrera de l'ideari més modern dels pobles lliures d'Europa, puix altrament no podria aspirar a ésser rectora dels propis destins.

Si Catalunya aspira a governar i té l'esperança de què la seva aspiració sia realitat en plaç molt pròxim, és perquè ha sabut sacudir-se tota la pols dels segles que s'havia posat sobre l'esperit de les generacions anteriors a les nostres; és perquè ha sabut oblidar el passat en tot el que fa referència a organització social i en lloc d'apoiar-se en la tradició ha emprat l'arma poderosa de la revolució.

Es sota aquest punt de mira que les esquerres rebutgen concòmitats amb les dretes catalanistes; és mirant serenament l'hora actual de Catalunya i d'Europa, que creiem indesitjable la ingerència de l'element reaccionari, dels elements tradicionalistes en l'ordenació de la vida de Catalunya. Si les dretes volen seguir actuant, si volen seguir intervenint, han de modernitzar-se. Els que s'ufanen d'ésser avui el mateix que eren trenta anys enrera, els que es vanten com d'un mèrit de la seva incommovilitat en el pla de la política, no poden servir més que de destorb. I com que el perill d'aquest destorb existeix, cal fer el necessari per bandejar-lo.

El catalanisme de 1931, el que ha de triomfar i mereix la consideració i respecte de tots els homes lliures d'Europa està únicament representat en la seva més alta puresa pels elements que tenen per capità a l'home que ha compost el missatge que ha prologat les tasques de l'Assemblea de la Diputació de la Generalitat de Catalunya.

Improvisacions

SOLUCIO DE CONTINUITAT

—Les interrupcions són gairebé sempre molestes i entrebancadores. El rebentament d'un neumàtic que obliga a suspendre el viatge a plena carretera i et fa botre el cor amb la temença de no arribar a destí a l'hora preconcebuda; la fusa d'un plom que et deixa a les fosques i t'engunieja perquè no pots enllestir la feina que tens entre mans; la paraula espontània d'un oient que et talla el discurs en el moment de major fogositat i et fa perdre el fil de la inspiració; totes aquestes menes d'interrupcions i cent d'altres que en podríem enumerar si fóssim esclaus de la redundància, representen insignificants contratemps si les comparem amb la interrupció del doll d'aigua de l'eixeta casolana en el moment crític en què hom es troba amb una gruixuda careta d'escuma sabonosa que li cobreix el rostre i amb la "Gillette" als dits plena també del fanguet de sabó i pèl que hom ha començat a treure's de la galta dreta. Per a continuar l'afaitada, cal rentar la maquineta; per a que la maquineta es netegi, és indispensable l'aigua; i per a disposar d'aigua, és necessari que l'aixeta en dongui. Si l'aixeta en lloc de rajar, bufa; si en lloc de cantar la cançó del raig brunzent, xiula i més xiula, hom sent com brama en els seus dintres la veu de la protesta contra els directament responsables d'aquell contratemps que hom no sap com resoldre... Quan una ànima pietosa torna de la font amb una ferrada plena d'aigua que posa terme al conflicte, els causants del mateix ja estan sota la influència de totes les malediccions.

No podrien, els súbdits de Neptú, deixar de fer la guitza als pobres mortals condemnats a viure a les altures? No podrien, d'una manera o altra, proporcionar un servei constant que no obligués als abonats nerviosos a pronunciar paraules d'aquelles que la urbanitat no recomana?....

En tant l'Estany de Riudecanyes resulti un tros de Mediterrani, no s'hi val a que es condemni a hom a fer de Tantàl.

IGNOT